

יומנה של אור-זהב שמש, נערה על מונית

יורם גת, 2002

יום א': היה היום מאד מעניין בבית הספר. תלמידי כיתות י"ב שיחקו כדורגל במגרש ואנחנו הבנות מכיתה י"א הסתכלנו בנערי החמד משחקים לפנינו. הם התרוצצו תחת השמש הקופחת ועד מהרה החלו להוריד את חולצותיהם וחשפו את גופותיהם השריריים שהתכסו מיד בשכבה דקה של זעה בוהקת. תשומת הלב התמקדה בצמד יפי התואר נוף ואביכזר – חביבי הבנות כולן. עקבנו אחרי מעלליהם על המגרש: כיצד הם מחדירים את הכדור לרשת במיומנות ולעיתים תכופות. הם סיימו את המשחק בטפיחות הדדיות על הגב והעכוז ובנשיקה לזהט.

חוץ מזה היום היו שעורי מתימטיקה, הסטוריה, אנגלית וספרות: איזה שיעמום ומיאוס.

יום ג': אתמול בערב חרשנו את המועדונים בעיר וקצרנו את היבול הרגיל של מגעילים ושל חתיכים. נאלצתי לנפנף מעלי שלושה-ארבעה לפלפים שאזרו את האומץ והחוצפה להזמין אותי לרקוד. מורטל, אורטל, חמוטל ואני שמנו עינינו על תפוח ברקוביץ' – הדוגמן האשדודאי שזיהינו מצילומיו בגיליון האחרון של "מעריב לנוער". מהגיליון אספנו מודיעין למכביר על היעד: גיל – 32; היקף חזה- 92 ס"מ; תחביבים- רכיבה על סוסים, בנות, ורקחת משחות ביתיות למריחה בשיער; מספר זוגות תחתונים במלתחה- 3; מנת משכל- 46; שאיפות בחיים- לזכות באירוויזיון ולהופיע בגרסה העברית של "אסקימו לימון 2".

תפוח התחיל לשוחח איתנו והלך לי מצויין. הצלחתי להצחיק אותו באמצעות מספר בדיחות שנונות שאילתרתי, אבל פורטל ומורטל נמרחו עליו לגמרי וחמוטל הצחיקה אותו הרבה יותר על ידי התעלול הרגיל שלה שבו היא מנגנת את "התקווה" באמצעות נפוחות. תזכורת לעצמי: לעולם, לעולם, לעולם לא לצאת יותר לבילויים בחברת עלובות החיים מורטל, פורטל וחמוטל.

יום ה': היום בבוקר התעוררתי מחלום בלהות שבו אני קמה בבוקר ומגלה שהיום הוא יום בחינת הבגרות בכימיה ולא למדתי לבחינה בכלל (וגם לא הגעתי לשום שיעור כל השנה, לא פתחתי את הספר ולא הכנתי שיעורים בכימיה מאז כיתה ג'). התעוררתי מכוסה זיעה קרה ורווח לי מאד לגלות שזה היה חלום ותו לא. אכלתי התלבשתי התאפרתי והלכתי לבית הספר. בבית הספר התברר לי שהיום יהיה מבחן הבגרות בכימיה ונזכרתי שלא למדתי לבחינה, לא הגעתי לשום שיעור, לא פתחתי את הספר ולא הכנתי שיעורים מאז כיתה ב'. כנסתי לפאניקה ותחושת מחנק אחזה בי. תחושת המחנק השתחררה כאשר הצלחתי לבלוע את המסטיק שהיה תקוע לי בגרון.

ברגע האחרון פגשתי את נחום. הוא ראה את הפאניקה בעיניים שלי ושאל מה הבעייה. הסברתי לו את המצב במספר מילים חד הברתיות שסיננתי בין נשימות רדודות תכופות. הוא התיישב איתי ולימד אותי את כל החומר ברבע השעה שנשארה עד המבחן. במהלך המבחן פתרתי את כל השאלות בקלות בזכות הידע שצברתי מנחום.

בדרך חזרה מהמבחן כמעט נדרסתי ע"י משאית אבל נחום הדף אותי מהכביש ברגע האחרון והציל אותי ממוות בטוח. הוא ליווה אותי הביתה ושאל אם הוא יכול להתקשר אלי, אבל נפנפתי אותו כי לא cool וגם כי הוא אוהב להחזיק ידיים.

יום שבת: אתמול רבתי עם אמא שלי. הודעתי לה שבכוונתי ללכת למועדון "תסמונת גמילה" באזור התעשייה. אמא נכנסה כרגיל להסטריה ואמרה לי שהמקום מלא סוחרי סמים, אלכוהוליסטים, חולי מין ורוסים. הודעתי לה בתקיפות, ובפעם השש-מאות ושבע עשרה, שהיא הורסת את חיי החברה שלי, תגרום למוותי בטרם עת, ביגון וביאוש וכמו כן שהיא בהמה גסה ומוכת שחין.

נפגשתי עם פורטל, מורטל וחמוטל והלכנו למועדון. במועדון פגשנו את האוסף הרגיל של סוחרי סמים, אלכוהוליסטים, חולי מין ורוסים. רכשתי לעצמי מיץ פטל בכסף שמצאתי במגרה של אחותי ובילינו עד לשעות הקטנות של הלילה.

חזרתי הביתה עם עלות השחר ומצאתי את אמי משוטטת בבית מבוהלת ומורטת את שערות ראשה. לשאלתה "איפה היית?" עניתי כי ראוי שלא תתחוב את אפה לענייני והלכתי לישון בשלווה במיטתי הנקייה והמוצעת. אין כמו להיות בת שש-עשרה!